

כצבי וכאיל", ודרשו חכמים [ספרי ראה יב טו] שהכתוב מדבר בפסולי הקדשים שנפדו.

והרשינו, "תזבח" — ולא גיזה, שאסור לגזוז פסולי המוקדשין אפילו אחרי פדיונו. "ואכלת" — ולא לכלביך. "בשר" — ולא חלב, שאסור ליהנות מן החלב שלהן (183).

מכאן אנו למדים, שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים, אלא אם מתו, יקברו.

והגמרא מביאה דעת תנא אחר הסובר "פודין את הקדשים להאכילן לכלבים", והוא דורש את הפסוק בדרשא אחרת.

איכא דאמרי, כך דרשינו: "תזבח, ואכלת בשר" (184) — אין לך בהן היתר אלא משעת זביחה ואילך, ולא גיזה וחלב, שהנאתן היא בחיי הבהמה. ואין דרשה ללמוד ממנה לאסור לפדות לאכילת כלבים,

הלכך, קסבר תנא זה, פודין את הקדשים להאכילן לכלבים.

ועוד אפשר לדרוש היתר מפורש (185) להאכיל לכלבים. וכך דרשינו: כל ההנאות שבחיי הבהמה כגון גיזה וחלב — לא ניתן ליהנות בהן, אבל ההנאות שלאחר מיתתה אפילו כשלא נשחטה, והיינו לפדותה ולהאכיל אותה לכלבים — מותרות.

ולמה תיאסר בשביל פיטום במאכלי איסור? ומסקינן: אלא, תני רבי חנינא טריטאה קמיה דרבי יוחנן: אכן, אם ינקה לפרקים מטריפה — אינה אסורה. אלא משנתנו מדברת, כגון שהניקה חלב רותח משחרית לשחרית, כל ימיה, והואיל ויכולה לעמוד עליה, על אותה הנקה, מעת לעת, בלי שום אכילה אחרת עד ליניקה האחרת של חלב טריפה רותח, ואפילו אכלה בינתיים דברים אחרים, מכל מקום, חיותה יכולה לעמוד על היניקה. נמצא, שכל ימיה נתפטמה ועמדה חיותה על הטריפה, ולפיכך היא פסולה מעל גבי המזבח. וכן אם נתפטמה כל ימיה בכרשיני עבודה זרה, הרי היא אסורה אפילו בלי שהוקצתה.

שנינו במשנתנו: כל הקדשים שנעשו טריפה אין פודין אותן שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים.

הגמרא מביאה ברייתא הדורשת מקרא ש"אין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים", לדברי תנא אחד.

מנא הני מילי?

דתנו רבנן: אמרה התורה [דברים יב] "רק בכל אות נפשך תזבח ואכלת בשר כברכת ה' אלהיך בכל שעריך. הטמא והטהור יאכלנו

הדרן עלך כל האסורין

מרדכי [שבת פרק שז] ובמאירי [קידושין יג מכות כב].

184. גירסת רש"י.

185. על פי הגר"א.

183. כן כתבו תוס' [בכורות כה חולין לו].

אבל רבינו גרשום כאן ובמסכת בכורות [ו ב] כתב שאסור לחלוב, ומעשה החליבה הוי "עבודה" האסורה בפסולי המוקדשין. וכן כתבו תוס' מעילה [יג] בשם יש מפרשים, ובהגהות